

holdt lidt af ham og forresten elskede hverandre og sang Lovsange paa den fra Verdens Skabelse kendte Melodunte:

Gud ske Lov og Pris,
min Nabo har mistet sin Gris!«

Han maatte vende sig om og tage sit røde Bomulds Lommetørklæde op for at pudse sin forkølede Næse. Folk var igen bleven urolige og saae tvivlraadige op til Ordstyreren og til Enslev. Hvad kunde detteher blive til? Men der blev ingen Tid til Overvejelser. Mads Vestrup, den ubehjælpssomme Prædikant fra Favsing og Lime Kirker, der hver Søndag talte sin Menighed i Blund med sit søvnige Mæle, havde faaet Tungebaandet løst. Nøden havde lært ham den Kunst at lukke Folks Øren op, og hans Apostelvandrings Eventyr havde givet den før saa modløse og bekymringsfulde Mand en Uforfærdethed og en Krostuehumor, der forbløffede.

»Det kan ikke undre nogen, der kender Menneskene, at Satan fik Held med sin List,« fortsatte han. »Der blev Tilløb til den Forkyndelse. Saa poetisk og trøstefuldt havde ikke selve Hans Højærværdighed Biskop Vaffelgaffel talt. O, der blev et Menighedsliv, som man aldrig havde kendt Mage til. Og saa havde Satan endda flere behagelige Overraskelser i Baghaanden. Det galdt jo om at gøre Livet